

indeholder Lovforslaget den Bestemmelse, at Jorddroten herefter ikke maa modtage eller betinge sig af Forpagteren anden Betaling eller Ydelse som Vederlag for Brugen end den aarlige Forpagtningsafgift, og at denne aarlige Forpagtningsafgift skal fastsettes til et for alle Forpagtningsaar lige stort Beløb, dog saaledes, at Parterne skulle kunne vedtage en Nedsættelse i den første Tid mod en tilsvarende Forhøielse i den sidste Tid. Tidsgrænsen er her sat til 9 Aar, og Nedsættelsesgrænsen til en Femtedeel. Der har ganske vist i Udvalget været forskjellige Meninger om disse Bestemmers Hensigtsmæssighed, og det i forskjellig Retning. Det har paa den ene Side været gjort gjældende, at man her lagde et Baand paa Contrahenternes Overenskomst, som let kunde komme ogsaa dem til Skade, til hvis Fordeel man nærmest tænkte paa at indføre en saadan Begrænsning, og paa den anden Side har navnlig min ærede Collega fra Sjælland, der flere Gange har havt Ordet i denne Sag, (Varsen), været en meget stærk Modstander af den Bestemmelse, at der overhovedet skulde være nogenformelt Afgang til at vedtage en Forskjel i Forpagtningsafgiften; han har imidlertid dog ikke stillet noget Forslag i saa Henseende. Da der nemlig var Tale om reent at bortkaste denne Afgang til Nedsættelse af en Femtedeel i de første 9 Aar mod en tilsvarende Forhøielse i de senere Aar, mødte denne Tanke bestemt Modstand hos den høitærede Indenrigsminister. Resultatet bliver altsaa, at Udvalget indstiller, at Forslaget, som det var indkommet i dette Punkt, vedtages, og jeg troer navnlig, at, om det end kan erkjendes, at der i det enkelte Tilfælde ved Forbudet mod Recognition's Betingelse kan lægges et eller andet Baand paa Contrahenterne, som kan være besværende, gaaer det dog ikke an af Hensyn til saadanne enkelte Tilfælde at bortkaste Hovedreglen, at der ikke kan være Tale om Recognition. Denne Hovedregel er dog vist ganske naturlig. Skal Forholdet bestemt adskille sig fra Fæsteforholdet, er det dog ganske naturligt, at medens her ved Fæsteforholdet bliver Spørgsmaal om Ind-

fæstning, saa bliver der her ved de 50-aarige Forpagtninger ikke Tale om en Erløggelse af en saadan Kjendelse, eller hvad man vil kalde det, hvorved jo Driftscapitalen bliver formindsket. — Ved Siden heraf er der et Punkt, som ikke var Gjenstand for nogen Bestemmelse i det oprindelige Forslag, men med Hensyn til hvilket hele Udvalget enedes om at gøre det Forslag, som vil være det ærede Things Medlemmer bekendt. Seg er nødsaget til efter den Maade, hvorpaa Forslaget alt er blevet omtalt af det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Madvig), at gaae lidt nærmere ind paa Sagens Realitet. Det vil erindres, at i Forordningen af 1792 § 11 er det udtrykkelig sagt, at Vedkommende kan kortforpagte Jorden „paa et bestemt Aaremaal, dog ikke kortere end 50 Aar for Forpagteren og hans Arvinger, eller hvem han eller de i Overensstemmelse med Contracten ville overdrage deres Ret, dog at Forpagteren, naar det enten udtrykkelig i Contracten er blevet bestemt, eller Parterne derom siden kunne blive enige, maa have Ret til inden fornævnte Tids Forløb at opsigte Forpagtningen.“ Hvorledes skal nu den Bestemmelse, at Forpagtningen er indrømmet Forpagteren og hans Arvinger, eller hvem han eller de i Overensstemmelse med Contracten ville overdrage deres Ret til, forstaaes? Kan denne Ret indskrænktes eller opgives ved fri Overenskomst? Tilkommer den ikke i ethvert Fald Forpagteren og hans Arvinger ogsaa uden nogen udtrykkelig Hjemmel i Contracten? Det maa erindres, at vi her bevæge os paa et Omraade, der i og for sig hører ind under en Undtagelseslovgivning. Vi bevæge os ikke paa et Omraade, hvor den frie Overenskomst mellem Contrahenterne hører hjemme, vi maae altsaa lade de Betragtninger ligge, der i og for sig ligge saa naturligt for dem, der ved Forpagtningsforhold ere vante til nærmest at tænke paa det Forhold, som finder Sted mellem en Hovedgaardseier og Forpagteren af en Hovedgaardsjord. Vi maae erindre, at der her er Spørgsmaal om en Brugsform, der skal træde istedetfor det mange indskrænkende Bestemmelser underkastede Fæsteforhold. Derfor maa i det Mindste este-